

CSOBÁNKA ZSUZSA

Kálvária*

Az üvegablakok koszosak, szürkére marta őket a por. A térre alig látni, bár aki bent üldögél, sosem néz ki rajtuk. Befelé figyel, a gangra. Fentről parfümillat száll, alulról fertőtlenítőszer szaga. Jó lenne megint a korlátra dőlni, onnan kiabálni le, ha jönnek. A férfiak gyorsan szedik a lábukat, míg a házhoz érnek, de az ajtócsapódás után lassúak lesznek, párásak, mint a trópusi levegő. Mélyre szívják a fertőtlenítőszer szagot és a parfümöt, a bujaságra figyelnek, már hallják a női sóhajokat.

Másik, míg az ajtóig ér, lassan lépked. Szinte keresi a házat, de ezt magának sem vallja be, a benzinkúttal szemben van pontosan, nem tévesztheted el. Két magas ház között egy apró. Az utcafront üres, két aprócskát is talál, amely két magas között van. Megfordul, figyeli a benzinkutat, ahhoz képest lépked. Aztán ott a fehér tábla, Országos Pszichiátriai Intézet. Nem akar ő bent semmit. Nem küldték, nem hozták, kérdései sincsenek. Csak egy kicsit boldogok akartunk lenni. Ez dübörgött a fülében, ahogy lekanyarodott az Úllói útról, a felesége hangja, ahogy elvékonyodik, a végét elnyeli a szavaknak. A szavakat kellene újra elhelyezni, hogy mit jelent reménykedni, mit jelent hinni benned újra, te, isten. Mert a nő testéről felszívódtak a hegek, leszáradtak a hólyagok fehérből rózsaszínné, barnává pöndörödött szélei is. Anna eddig néma volt, most hadarni kezdett, adjuk el a lovat, és még a héten utaljunk át a gyerekeknek pénzt. Így hívta, a gyerekek, pedig a méhe diónyi volt, mióta az eszét tudta, nem a sajátja.

A házban évtizedek óta üres volt az a szobakonyha, amiben laktak. Másik és a kurva. Másik eleinte aktokat járt ide festeni, a kurvák örültek, hogy kicsit pihenhetnek, percre pontosan beosztották, ki mikor ér rá modellt állni. Aztán egy hónap múlva a Másik mindig ugyanabban az időben jött, hétfőn és szombat délelőtt. Olyankor a tisztos családapák piacra vitték a feleségeket, hangos zörrenésekkel lapozták át a sajtót, és indultak a munkahelyükre. Az irodában már eszükbe jutott, hogy elfelejtett szólni, hétfő este szivar klub van, édes. Az asszony gyomra olyankor mindig összerándult, mert amikor Zoltán hazajött, nyers fertőtlenítőszer szaga áradt belőle. Nem értette, ha a férje szivarozni jár, barátokkal találkozik, honnan ez a szag, amitől felfordul a gyomra. Volt, aki beleőrült, mert ennyi tisztaságszagot ő nem bír elviselni, mert éppen ilyen sterilen ért hozzá hetente egyszer a férje. A hálóinged hagyj magadon nyugodtan, szeretem feltűrni a selymet, mondta, ő meg arra gondolt, hol van a világban ennyi selyem, ennyi puhaság, ami mégis cafatosra korbácsolja őt. A selyem csúszott, a téren a két magas közti aprócska házban a kurvák sóhaja a budai villáig felért. Merev volt már a férje farka, kicsit vedd a szádba,

* Részletek a *Belém az ujját* című regényből.

édes, a nő fölé hajolt és szopni kezdte, legalább belém is könnyebben csúszik, legalább belém is könnyebben csúszik, legalább ez nem horzsol fel. A kurvák ilyenkor kacéran felkacagnának, villant Zoltán elé a hang, míg a felesége némán szopik, azzal az összpontosítással, ritmussal, ahogy a vízkövet szokta súrolni a fürdőszobában. Hogy gyűlölöm ezt, de a dühtől csak merevebb lett a nőben.

Szombat délelőtt volt, Léna már várta Másikat. Az meg hozta az állványt, a szént, a lapokat. Tudja, magáról én inkább csak szénnel rajzolnék aktot, mondta. Legközelebb kifeszített egy lepedőt, Léna erre kérdően nézett, maga bolond, mit akar azzal a ronggyal, és nevetett, de Másik meg sem hallotta, álljon mögé, parancsolta, és ha tapsolok, maradjon úgy. Hangosan berregett a kislámpa, amit ellenfénybe kapcsolt, maga még egyszer megöl, kiégeti a szemem, de Léna mégis mögé állt, Másik pedig tapsolt. A kimerevített mozdulatot rögzítette, körberajzolta szénnel, bár messziről úgy tűnt, a nő testét tapogatja le. A gangról be lehetett látni, de nem nézett be senki, a kurvák tiszteletben tartották egymás dolgát, a földszinten lakók pedig egyedül nem jöhettek fel. Az ápolók hetente egyszer jelentek meg, hozták a betegeket is, mint valami koffert, hogy amíg ők könnyítenek magukon, azok ki ne szokjenek a térre. Inkább hagyták, arcukon bamba vigyorral végignévezék az aktust. A fehér köpenyt úgyszólván elég volt csak kigombolni, a kurvák készültek, ráhasaltak az asztalra, és hang nélkül segítettek rá a csípőmozgással, hogy nagyobakat élvezhessenek az ápolók. Kedvelték őket, ahogy a debileket sétáltatták, tették tisztába. Abban volt számukra valami megindító. A kis debilek. Így hívták a kurvák a földszinten lakókat, a különböző korú és betegségű pszichiátriára került férfiakat és nőket. Miközben az asztalon hasalt, Léna mindig oldalra fordította a fejét, és az ápoló csomagját nézte. A lapos arcon semmi érzelem, látod, épp így dugok én is, most mintha tükörbe néznék, fanyalodott el, és közben egyre szebbnek látta azt az arcot, az eldeformálódott végtagokat, a mongolredőt. Szinte mosolygott, Léna ujjongott belül, mosolyog, mintha boldog lenne.

Másik tehát rajzolt, szénnel jelölte meg a kurva testét. A hegek feketék voltak, ahol beletört a nő testébe a szén, mert Másik túl erősen nyomta rá. Anna testén is elfekedtek a sebek, a leszáradó bőrkék a sugárkezeléstől kormosra égtek. Hallja azt a mondatot, és felpattan, otthagya a feleségét és az orvost, tombol benne a düh, legszívesebben felpofozná az asszonyt, hogy ilyet ne mondj, a kurva istenedet, élni fogsz, bazmeg, nekem te fel nem adod, mert olyan nincs, egyedül én lehetek az, aki feladja. Csak én, érted, egyedül én. De hallgat, kivágtat a szobából, este majd a lóra mondja Anna, hogy el kellene adni, úgyse bírok felülni rá. De az még messze van. Nem érti, hogy miért büntet, és ki büntet. Nem a hólyagokról és a fájdalomról van szó, csak az életről, hogy Annában annyi élet van, szikár és csontos, mint a paraszt-asszonyok a piacon, ahogy árulják az almát, de közben belül végtelen, igen, ezt látja be Másik, hogy ez a nő végtelen mellette. És most úgy dönt, hogy meg akar halni.

Léna testéből új állványt vett, ezen sokat nevettek. Mert az árnyjátékot megvette egy kuncsaft, Anna később sokáig emlegette ezt a képet. A kuncsaft ugyanis meghalt, mielőtt elvitte volna az emeletről, így a kép Léna halála után a Másiké maradt. A fontos nők pont ilyenek az életedben, mondta Anna. A körvonalakkal mindig bajom volt, neked is a sziluettedbe szerettem bele. Milyen gyönyörűek lehetnek azok a kurvák, sóhajtott fel Anna, ahogy a díványra dőlt. Éppen így sóhajtottak,

ahogy te, gondolta Másik, és belátta, Lénában és Annában van valami közös a halálon túl. A test megfoghatatlan lesz, Anna Angliában, Lénában meg az a rengeteg idegen idegen, akikre rábólintottam. Akkor tudtam szeretni, nem úgy, mint most. Akkor nem bántam, nem akartam birtokolni őt. Léna megtartotta a régi kuncaftokat és megtartotta az ápolót is, minden kedden az asztalra hasalt, aztán este fertőtlenítő szagúra szopta Zoltánt. Másik utólag döbönt rá, hogy hazudott magának. Hogy belement valamibe, amire soha az életben nem lett volna kész. Úgy csinált, mint aki ismeri az alázatot és a megbocsátást, pedig éppen olyan gyötrelmesen aljas vagyok, mint bárki más. A test mégiscsak templom, ahol félhomály van, trópusi pára a hajlatokban. Elszenesedett combív, csípő és derék. Csillebérc felé utaztak kibuszal. Léna nem jött haza, beborultak egy árokba.

Azóta nem járt ebben a házban. Most sem ide indult, csak az a mondat kattogott az agyában. Pedig csak boldogok akartunk lenni. Léna gyönyörű volt, éjszakákon át gyalogoltak a kerületben, szép házakat kerestek. Évekig egy kurvával éltem. Ennyi maradt mindebből, a vimpergából, az árnyakból és az üvegablakokból. Aztán most itt egy élet vége. Megbocsáthatatlan, ahogy az ember valóban lealjasul, hiába tudja, hogy mit kellene tenni. Ha szeretsz, elengeded, fogadd jó szívvvel, ami jön. Képtelenség. Ezzel nem számol az az isten. De most csak ez az aprócska ház van, két magas közt, amit alig talál. Pedig főntről valaki kell, hogy lássa.

Folyik a híd, Bébi!

Korábban évekig keresni kellett az öltönyt, a nyakkendő a 'szomba van már, dühögött a levendulaillatra és a molyra fogva a gyomortájéki rándulásokat. Hogy aztán görcs lett belőle, mára bevallotta, a szekrényben a fekete is előrébb került. Ott lógott a bal szélén, az volt az első, ami a keze ügyébe akadt. Kint csicseregtek a madarak, amikor megint nem találta a fekete nyakkendőt, és közben arra gondolt, az isten mégiscsak jó, van humorérzéke, hogy a vénasszonyt nem hagyja hideg földbe rakni. Se nem kemény, se nem hideg, mondjuk, biztos háborogna, 'aszér' nem porhanyósabb, mert ilyen volt az öreglány, imádta ezt a szót és imádott káromkodni is. Martin ott állt a sír felett, Szofka szorosán mellette a gyerekek kezét fogta. Ne piszkáld. Ne vigyorogj. De hát a Zuzunak taknyos az orra. Szofka későn szólt, Martin már észrevette, elmosolyodott. Maradjon meg a humorérzéked, fiam, a sír szélén is röhögj, a 'szomat. De hát Muterka, ne legyél már trágár, mégiscsak téged temetlek. A 'szér' ne lehetnék, egy élet van mögöttem, mindenkit leszarhatok most már. Akinek nem tetszik, az rég elhúzott, aki meg maradt, épp ezt imádja bennem. Martin erre elvigyorodott, pont úgy, mint Zuzun a kisebb lány. Ja, csak az ő orrát már senki sem fogja megtörölni, legfeljebb ha Szofka, de az mekkora szemétség, ilyet tenni Szofkával. Hogy gyengének lásson, hogy törölgesse az orrom.

Másikat meglátta a temetőkapu felől közeledni, évek óta nem találkoztak, Marlával üzent, mondd meg Másiknak, még mindig nálam van a kardja, vagy fordítva volt, Martin kardja van Másiknál, annyira mindegy már. Hosszan néztek

egymás szemébe, hirtelen Muterkáról szó sem volt, se gyászról, hogy meghalt az anyám, vagy ha a gyász emberi, és a szerelem tud fájni, nem pusztá önkény, akkor Marlát szűrték át egymáson ott a sír felett. A nő mintha sose lett volna, olyan. Martin lassan bólintott. Tünetemény. Te meg jókora gecí voltál vele. Martin újra lassan. Pedig én szerettem. A lófaszt szeretted, mondta Másik.

Tudod, gyáva szar vagy, Martin. Negyven fölött már lehetek, nem? Próbálta egy poénnal elütni. Másik közben nehezen vette a levegőt, mert Muterkát temetni önmagát siratni is volt egy kicsit. Martinnak arról a fekete ruháról meg a nyakkendőről kezdett beszélni, hogy egyre előrébb kerül a szekrényben, Martin bőszen bólogatott, igen, Másik, ezt ismerem, de hogy van Marla. Tudod, ahogy ott van kikészítve, már csak arra tudsz gondolni, egyszer majd rád adják, Másik folytatta, mintha meg sem hallotta volna a kérdést, a merev testedre ráhúzzák a nadrágot, és begombolják az inget. Az inged. Amire egy vagyont költöttél, mert mégiscsak temetésekre kell majd, és jó lenne letudni egyben, nem évente újragondolni az egész rohadék elmúlást. Azt a kibaszott fekete nyakkendőt az anyád, a feleséged vagy a gyerekek előkészíti, a kórház alagsorában a hullamosó végre a púderért nyúl. Ezt már szereti, ebben van kihívás, felszuszakolni a ruhát a kihúlt testre – abban nincs, az csak rutin és viszolygás, amit egy életen át nem bír magának bevallani, ezért minden reggel felkel, elindul a kórház felé, lépcső vagy lift, de mindenképp alagsor, tompán puffanó fémek, acél hideg levegő. És mondom, arra gondolsz, egyszer majd rád adják, pedig most is az jár a fejemben, derékban be kéne venni, lefogytam, mióta Anna beteg lett. De minék. Az én testem húsa, zsírja nem ment át az övébe, az erőmet hiába adtam volna, ő nem lett erősebb tőle, a végén meg mind a ketten itt állunk. Megokosodva, gonoszán, ahogy a költő írja, üti el megint Martin, mire Másik előre dől, megfogja Martin vállait.

Amikor a képpel végre igazán egyedül maradsz, akkor érzed ezt. Akkor már nincsen Marla, nincsenek ott a történeteink, nincs ott semmi, Marla illata, tekintete, semmi, amiről el akartad hinni, hogy újjáéleszt. Te, én azt hittem, tudom, milyen egyedül lenni, de az mind semmi nem volt, semmi ehhez képest. Az a rettenet, hogy most itt állsz, én meg ebben a csökött öltönyben, a dereka tág, te meg vörösre dörzsölted a szemed, Martin, legalább egy kicsit lehetnének többek, mint rettegés a haláltól, legalább néha egy-egy pillanatra mondanád azt, én azt a nőt szívből szerettem. De hazudsz te is és hazudok én is, sőt, hazudik Marla is, mert nem lehet kiírni mindent, mert az a rohadt fekete nyakkendő végül túl szoros lesz, a hullamosó épp elgondolkozott, mi meg úgyse érzünk már semmit, és elkékül belé a test. A tied és az enyém is. A Marláé már életében is kék, mert az a bolond lány napra nap a zsebében tart egy fekete nyakkendőt, szorítja, húzogatja, nemhogy hátradőlné, mondjuk megtanulna hinni a kurva istenben, és elfelejtené, milyen egy életen át rettegni. Elfelejtené a diófát, ami ősszel egyszerre hullatja le a leveleit, azt a pihét, ami a műteremben fogalmam sincs csukott ablakon keresztül honnan került a kezembe, el Annát és a tüköt, el a feleséged, el az összes bűnét. De Másik, arra tudod, hogy képtelen.

Tudod, Másik, amikor jött a Fésűember, sokáig azt hittem, én hívtam, vagy közösen hívtuk, mert nem lehetett bírni már tovább. Kezdtém elveszteni a fejem, egyre többször képzeltem azt, megoldható minden, Szofka megbocsát, megbocsátanak a lányok is majd, ha felnőttek és szerelmesek lesznek, Muterka meg ismer. De

ez nem igaz. Nincs megbocsátás. A bűnre bünt tehetsz csak, ilyeneket gondoltam aztán, most meg nem gondolok semmit. Ki vagyok én, hogy azt higgyem, beleszólhattam az életébe? A Fésűember győzött, pedig még csak nem is harcolt. Ja, aztán bántotta ő is. Másik újra látta maga előtt Marlát, ahogy elsírja magát, és közben nevet, nem kényszeredett vigyor, egyszerűen csak széttárja a karját, rohadj meg, de hát tudtuk mindketten, hogy így lesz, hogy bántani fog és fájni, mert egyszerűen ilyen az élet, hogy még mindig az a nő vagyok, aki félrehúzódva nyüszít, mert ebbe belebolondulni is könnyebb lenne, mint elképzelni újra és újra azt a két testet, az idegent és a Fésűemberét, amit sajátjaként ismer. Kihordani mind az elhullott szálakat, fürdőből, padlóról gyűjteni össze, vizet eresztetni rá, közben mondogatni, van élet ezen túl is, van szeretet és van a testen túl is érintés, ami független a mocsoktól, a sártól. A paplanból egyesével gyűjtögetni össze, ne maradjon egy se, elégetni inkább, nem is lehúzni, leengedni. Mert mi lesz, ha a gyerekek korán jönnek, mi lesz, ha szétreped a fejem, mi lesz, ha azzá válok, amivé a másik ember önzése, gonoszsága tehet engem, mi lesz, ha nem más, hanem ez a halál. És akkor hiába a levendula és a fekete, mert mindenhol csupa szín van. Amit látsz nem az, de nincsen máshol sem valóság. A szíved éhes, és abba fog belehalni, a szíved szomjas, és te szomjan fogsz pusztulni, míg mások hátradőlnek, keresztet vetnek, egyszerűen jól hazudnak maguknak, már hogy félnék az élettől? Minden fasza.

Muterkám, te most kussolj, Másik felröhög, tudod, Martin, épp arról beszéltem neki, hogy a történeteink színe fekete és arany, hogy milyen kevesen ismerik már ezt a technikát. Fogod a vásznat, és az egészet koromfeketére fested. Nem látsz semmit, csak azt a kibaszott sötétséget kívül-belül. Egy picit megnyugszol, ugyanaz van kint is, bent is, aztán hozod az aranylapokat. A svafni, azt mondják, büdös, de én megrészegülök tőle, régen tiszta szesz helyett pálinkát használtam. Egy korty és egy a képre. A füstfólia gyorsan tapad, erősen koncentrálok, olyan ez valahol, mint a szex. Csak a teste van és a testem. Rárákodom a lapot, mintha belenyálnék először, lassan, izgatóan új és erős az íze, aztán kenetetni kezdem. Betölt teljesen az alkoholos illat, a svafni mintha magától mozogna, szinte hallom felnyögni, aprókat rándul, aztán zihál. Erre találj szavakat, Martin. Hogyan szeretted te Marlát? Az aranyra hogyan kensz rá nyugodt színnel bármilyen másikat? Hogyan élesíted a formát, az övét és ami a fejedben van, hogyan illeszted össze? Azt hiszem, belátni, hogy amit te elképzelsz, kevés, hogy nincsen más, csak az arany, hogy bármit szerettél is a nőben, a legtökéletesebb a maga hiányosságaiban, és erre későn jönni rá, az az, ami kegyetlen. Ilyenkor szűnik meg az isten, és mondhat bárki bármit, nincsen, érted, nincsen, mert az aranyra nem festhet rá ember. De te mégis megteszed. És megteszed holnap is, és közben röhögsz, míg a gyomrod szorul. Aztán egyre többet öklendezel, és kínodba' kiabálsz neki, hogy folyik a híd, Bébi, folyik a híd, de minden rendben van. Csak hinném el, csak el tudnám egyszer az életben egy pillanatra hinni. Ott és akkor lenne isten.

És a katonák?

Hontalan férfit ne engedj be a házba. A padláson válogattam a lámpatesteket és a karnisokat, írta Martin, olyan meleg volt odafent, hogy a hátamon a szőrszálak kiegyenesedtek. Eszembe jutott a melle, persze a szája is, meg a csiklója íze a nyelvemen. Nem szégyellem, miért is tenném, amikor úri kedvem így tartja, végtére a ruganyos huncutság vezérel.

Kurva vagy? Másik az almaborba kortyol. Az. És fáj? Fáj. Rágyújt, akkurátusan kikaparja a pipa szélére égett dohányt, aprókat csippent a dohányból, lassan tömi. Nekem is. Nyúlnak a percek, megint az a Kálvária téri ház, nyitott ablak és belül félhomály, mintha üres lenne. Ez a szabadság, érted? De ahogy kimondja, beleme-revedik. Ilyen képek miatt nincsen holnap, tegnap, csak a vörös ruhás nő a szoba sarkában. Megint nézi, kihívó, ahogy a szája résnyire nyílik, a ruhája nyakig begombolva, szoros és néma, én ma téged meg foglak erőssen bazni, sötét van benne most még a szövetek között is. A hálóba kerül a Másik, a selyemből nem lehet kibújni, az asztalon hiába van annyi tű, kiszúrhatatlanok a hólyagok.

Mikor leszállt a buszról, volt valami furcsa a házon. Az ablakok felett ezer fekete folt, képzelődöm, mondta Marla, aztán hogy lövésnyomok. Csak nem lehet ott ennyi fekete madár. De már. Nem varjak, bár abban lett volna dráma, csupa galamb, inkább sötétszürkék, mint feketék, de ilyet elképzelni is örület, arra gondoltam, röhögni fogsz, hogy Hitckock, bazmeg, a halott kurvák és bolondok lelke, ahogy madárrá változott. A berácsozott ablak feletti póznákon ücsörögtek, összebújva, leszakadhatott valami díszítőelem. Mert ezek a póznák a felszakított vako-latból nőttek, mintha beletéptek volna a házba. Szögbe akadt nadrág hasad így, vagy az ember bőre, ha nyúzzák. Nem tudom, miket lehet az ablakok felé rakni, de hogy mi van az eresz alatt. Talán egyszer fontos lehet. Mert az ereszcsonnan tudom, hogy ugyanolyan sötétszürke galambok ülnek, és minden nap újra odatelepednek. Mintha melegebb lenne, felfúvódik a madarak teste, a tollaik kétszer akkorák. Ilyenkor vannak ők és van bennük egy másik, aki néma, nem bír megszólalni, míg az egyik burrog. Gyere haza, hallja a régi hangot, ahol nincsen Csillebérc és nincsenek a hegyen fák, egyszerűen csak felmegy, aztán addig gyalogol, míg vissza nem ér a térre. A cipője sáros, a galambok istentelenül sokan voltak, egy élet kevés lesz elhessegetni őket onnan. Teleszarják a párkányt, az üveget, a félhomályon sötét árnyékok húzódnak, ahogy rávetül a szarfolt a parkettára. Rácsosodik a levegő is, fémesedik, feszül. Recseg a cipője alatt, a foltra nem lép, de ahogy leperreg a sarkáról, újabbakat hagy maga mögött, minden egyes lépése újabb árnyék, mintha oda-szartak volna a galambok a fára.

A kurvák szomorúsága. Mert a hontalan férfit beengedte Marla, persze a melle, a szája, a csiklója íze, minek is tagadnám. Szofka aznap kétszer kelt fel, mikor Martin beszari lett, és gyónt. Egyszer reggel, felébresztette a gyerekeket, míg zuhanyozott, Martin főzte le a kávé, öltöztette a lányokat. Harsányabbak voltak, mint szoktak, érezték a papa szagát. Papa ma szagos volt, vadra ment vadászni. Szofka csak annyit érzékelt, Martin ma különösen gyengéd. Könyékig volt a mosogatólében, mikor Szofka a konyhába ért, későn jövök, a gyerekeket elintézed? Marla fenekét látta

a buborékokban, Marla száját, ahogy a farkára bukik, a testnyílásait, ahogy belé-
szuszakolja magát. Test a testhez, én itt állok, mert mást nem tehetek. Csak annyin
múlt, hogy nem kellett volna késni, időben érj haza, ne kelljen rád várni. De olyan
édes volt, hogy most kimaradhat, a tárgyalás elhúzódik, hosszúak lesznek a kö-
szöntőbeszéddek is. Marla forró hasa és a háta. Ahogy szétkeni a mellén a gecit,
gyorsan mozdul, mint a kisállatok, hirtelen nyúl a combja közé, és markol bele a
lébe, Martin most Ceasarnak érzi magát, újabb világok hódolnak, rajta kívül sivár
minden. Marla testén só van, Martinból ennyi marad, kimarja és kiszárítja, termé-
ketlen talaj lesz a lányból. Mint a sót, úgy szeretlek, de hazugság volt abban a me-
sében is, a só itt geciből marad, ne szépítsd. Van benned valaki, aki újra meghal, és
feltámad. A szarkák hangosan csettegnék a kertben, a párhuzamos földtáblák
teregetőzsinórijai alig fogják fel a szelet. A ruhák nedvesek, és lehúzza őket a víz
súlya, Marla mozgásért istent hisz, száradnának már meg. Másodjára mikor Martin
azt kérte, üljön le, ülj le, Szofka, nem kertelt, pedig a drámához kiválóan értett,
beszélünk kell helyett csak annyit mondott, jó ideje csallak. Később azt hazudta,
egyszerre többel is, ne fájjon annyira, több nő az nem szerető, csak baszdüh, kapu-
zárás. Szofka meggonoszodva ment betakarni az alvó gyerekeket, mert annyira fáj.
Martin megkönnyebbült, ő végre kimondta, vallott, túl van rajta, a felelősség most
már a feleségé. Csak azokat az íveket tudjam feledni. Csak a pinája szagát.

Hontalan férfit ne engedj közel. Mert az olyan beléd mar, és megtanít hazudni.
Hazudsz, hogy felébredj, hazudsz, hogy kinyisd a szemed, hazudsz, hogy kikelj az
ágyból, és a kávéért is hazudsz. Hazudsz, hogy a fehéreneműt miatta válogattad,
hazudsz, hogy miatta vagy csupas és szőrtelen, már-már gyermeki, hazudsz, hogy
ki bírjad nyitni az ajtót. Hazudsz, mert odakint nincs senki. Hazudsz kalapot, sálát,
egérszürke öltönyt. Hazudsz, és így talán leélhető az élet. A HÉV-en a vénasszo-
nyokat nézed, mind vastag szőrmebundában, strasszokkal és öt ujján aranygyűrű-
vel készülődik. A kezét a szája elé tartja, oldalt egymáshoz feszíti reumától torz
ujjait, és miközben rikácsol, a teste suttogni készül, mintha nem is ő tenné. Csak az
a baj velük, hogy pisisek. Az ölében a fehér cipőhöz illő fehér retikül, a szája rú-
zsos, a szemöldöke remegős fekete csík, a keze ma nehezebben engedelmeskedett.
Két csodálkozó ív feszül az arcán, de a szeme él és csillog. Ilyenek, na, végül el-
hagyják magukat. Háh! A múltkor is azt mondtam, elfáradtam, üljünk le, mert nem
bírtam, olyan bűdös volt. Háh! Felkiált, később megszokja a HÉV, minden monda-
tot ezzel zár. Nem fér bele? A szomszéd nő a zacskó felé biccent, rakd be a ridibe a
cipőt. Emlékszem, akkoriban naponta gyalogoltunk át a Katonaréten. Háh! A néni
nem figyel, a történet elúszik, valahova a daruk felé tart, óriás betontömegek nehe-
zednek a házak fölött. A szagok erősek, a fülcimpája lebiggyed a nehéz klipsztól,
mintha a szájával csücsörítene. Ezeket a szeméttelpeket már rég le kellett volna
bontani. A HÉV most fordul a bekötőútra, szürke a város. Rendszerben van, hogy ci-
gány, de én akkor is. Mert rendnek kell lenni. Az almáspiték összenyomódnak a
táskában, utcákkal arrébb szedelődzködnek a férfiak. A legtöbb nőtől károgó varjú
lesz, vércsekörmű szárnyasok, mi meg bebűdösödünk. Mert a húgyszagot eleinte ő
is érzi. A nők orra beleremeg, elfacsarodik, nem lehet nem észrevenni. Az arcszesz
hiába, ez a bűz már a bőrből jön, lassan szublimálok, mondja és felröhög. Arra a
fenékre gondol, ami miatt éjszakákon át gyalogolt a Feneketlen-tóig, át a hídon,
aztán a térig és tovább. De van olyan, hogy a kurvákat hiába keresi az ember.

Az. És fáj? Nekem is. Olyan hosszúak a csöndek. Másik a vörösruhást festi, világít a fenéke. Takaró a combjai között, hajnal lehet, a teste újraindul, átmelegedett, kitakarózott. Óriás fehér segg. Kúszik a bőrön a szem, apró fodros részek a hajlatok alatt, az enyészeté, pedig a vörös ruhás nőre azt mondja, ő a halál. Hazudsz. Az a kurva te vagy. A te feneked van kitakarva, átmelegedsz, égnek a combok a lepedőn. A halál megfesthetetlen, mindig csak a fenekébe markolsz. A kurvák szomorúsága olyan, hogy elfeledkeznek róla. Hontalan férfiak csöngetnek be hozzá, miért ne tennék. A kurva csöngetésre ébred, kinyitja a szemét. Kikel az ágyból, kávét tesz fel főni. Azt kacagja, a bugyit is miattad vettem, leborotváltam az ölemen a szőrt. Ki bírja nyitni az ajtót, hallja. Én ma téged erőssen meg foglak bazni, Egérke. Kint nincsen senki, átfúj a pongyolán. Böködi a mellét, a száját, átfúj a combjai közt a szél. Húzd össze magadon, meg ne fázz.

